

Antal Balázs

VERS A BEFEJEZETLENSÉGRŐL ÉS A FIGYELEMRŐL

in memoriam kl

órákon át ül a vers az íróasztalnál
hogy megírjon engem de sehogy se boldogul
mindig van valami ami nem klappol
alszik rám egyet alszik rám kettőt és még párat
egy kicsit javítgat egy kicsit alakít
míg végül azt mondja magában rám a vers
hogy nem megy nem leszek már ennél jobb semmiképp
bár másfelől az is lehet hogy kész vagyok
azért nem megy tovább
a vers nem tud dönteni képtelen felmérni már
túl sokat pizsmogott a kóbor ötleten
amiből lettem

és akkor elküld a legjobb barátjának
értelemszerűen egy másik versnek
a szövegközöttiség valamely távoli lapjára
mondja meg most már hogy mi baj velem

bár a vers titkon arra vágyik
a barátja mondja azt rám hogy zseniális vagyok
ám az ehelyett megerősíti az összes kételyt
amelyet a vers már eleve érzett velem kapcsolatban
és most kiderül hogy teljesen jogosan
a barátja rámutat nyilvánvaló baklövésekre éppen úgy
mint néhány nem annyira szem előtt lévőre is
amire a vers nem is gondolt

javasol ezt-azt a barátja nem akar nagyon lemondó lenni
és éppenséggel nem is tragikus a helyzet
nem vagyok tragikus inkább csak semmilyen úgy látja
és nagyon igyekszik meglátni bennem azt
amit a vers lát bennem mert nyilván lát valamit
ha egyszer belém öli a munkát az energiát
és a vers barátja akkor lát is valamit meg nem is
míg végül magában arra jut hogy nem vagyok teljesen veszett ügy
bár nincs teljesen meggyőzve de mégis
van esély hogy átbillenek a holtpontra
és a vers rájön mit kezdjen velem
hiszen a semmiből fogott hozzám félig-meddig már meg vagyok írva
hátha történik valami és egészen elkészülök
mert most még nem sikerült
úgy gondolja egy kis idő kell csak hogy eldőljön a sorsom
és ha a vers már ennyit tökölt velem az talán belefér még

a vers a barátja véleményétől egy kicsit megzuhan
hiába számított ilyesmire az engem író vers az engem olvasó másik
verstől

ha nem számít rá hanem biztos bennem el se küld neki
még durcás is kicsit de aztán nekiül dolgozni rajtam újra
most már vannak támpontjai ott a barátja véleménye
meg ott a kényszer benne hogy ha már hozzám kezdett
hát akkor nem is hagyhat abba
és folytat miközben tart attól persze
hogy talán máris túl vagyok tolva

most hogy a barátja már tudja hogy rajtam dolgozik
sűrűsödő beszélgetéseikben rendre visszatér hozzám a vers
elmondja hogy állok mi van velem
és hogy éppen akkor mit gondol rólam
legtöbbször azt mondja „szarok bele” vagy „szarok rá” ilyesmiket
meg „úgysincsen értelme”
de nem szarik rám és belém
bár tényleg nincs semmi értelmem
és ezzel az utóbbival
a vers barátja is lassan tökéletesen egyetért

mert a barátja valamikor elkezd engem unni
és a verset is amikor rólam beszél
de igyekezik nem elárulni ezt
hiszen barátok
és én annyit nem érek hogy közöttük baj legyen
de már kevésbé lelkesen foglalkozik velem
mikor a vers újra meg újra elküld neki
nézze meg hogy állok
mert úgy látja egyáltalán nem állok jobban sőt
azóta egyértelműen csak romlottan

eljön a pont mikor a vers barátja meggyűlöl engem
mert rájön hogy szép lassan felőrölöm a verset
tönkreteszem és semmi nem lesz belőlem
világra kínlódik engem de a vers maga megbolondul tőlem
már szívesen megmondaná hogy hagyjon a fenébe
menjen ki és szívjon friss levegőt és akkor majd meglátja
mennyire nem vagyunk egymásra jó hatással
én meg a vers a vers meg én

addig még talán nem jutott el a vers
hogy én tartsam
vagyis a velem való kínlódás bíbelődés
tartsa egyedül életben
de lassan-lassan már közel áll hozzá
és ezért most kéne félbehagynia engem
még pont ezelőtt

mindezt megmondaná a vers barátja a versnek
csak hogy a vers barátjának ekkorra már rengeteg más baja van
nem a vers miatt bár igenis van köze hozzá a versnek
mert a barátja szeretné neki elmondani hogy vele mi a helyzet
csak hogy én a verset annyira lefoglalom hogy nem is hallja meg
és hogyha belekezd csak felületesen válaszol

a vers nem hallja meg nem veszi észre
hogy a barátjának sokkal nagyobb problémái vannak nálam
vagyis annál mint amekkora problémája őneki én vagyok

mert a barátjának olyan problémái vannak
amelyeket nem ő talált ki saját magának
mint ahogy vers talált ki engem a saját bajának

és a vers barátja csak várja és csak várja
hogya a vers végre visszatérjen hozzá
és igazán figyeljen oda rá
olyan legyen mint régen mint egy igazi vers
ne mind nyafogjon és nyavalyogjon
már csak azért nem akar beolvasni a versnek keményen a vers barátja
mert kezdi érteni hogy most azzal rengeteget ártana
és talán elvadítaná
mikor épp a legnagyobb szüksége volna öneki is a versre
csak hát igazából most így se úgy se
nincsen vele ott a vers
a vers barátjának a legjobb barátja

a vers oda-odahallgat a barátjára
aki belekezd feltárni sebeit fájdalmait
ám hamar közbevág mert ezeket azonnal felismeri
hiszen rengeteg sebet szerzett a velem való küzdelemben
ami napról napra fájdalmasabb neki
és el is zokogja a barátjának ezt
a magára ismerést a barát bajában
a szavakat a barátjába fojtva
hogya „ugyanolyan démonokkal küzdünk”
amit az végighallgat újra türelmesen ám reménytelen
még meg is ismétli amit már ezerszer elmondott a versnek
de a maga fájdalmába majd egy másik
egy sokadik nap kezd bele csak újra
ha ugyan belekezd még

addig tart az egész míg a vers barátja
egyszer csak nem felel nem üzen vissza
semmiképp sem jelez nem reagál
mint aki eltűnt
de legalábbis a vers életéből
és a vers hiába keresi akárhol már akkor

eltart egy ideig mire a saját bajából
belőlem
kilát már annyira hogy rájöjjön
nem látja a barátját
sehol semerre
se itt se ott

és akkor már késő
azonnal tudja
mindjárt egyből tudja
és azt is rögtön tudja hogy
nagyon nagy a baj

hogya a baj
hogya a baj nagy nagyon

kilép belőlem
otthagya megfeledkezik rólam
de már lemaradt mindenről
távolról hallgatta végig
ahogya a barátja kihúzza magát az összes könyvből
hagya szétperegni a betűit
a süket szövegtérben mely
ismeri fel a vers nagyon későn
éppen őmiatta ilyen süket

és akkor a vers megrendül és gyászol
és eltart sokáig sokáig a gyásza

először csak a barátját
de a szertartás után
mikor a csonka könyveket becsukják
és egyből a hátsó polcra teszik
igazából már saját magát sajnálja rettentően

a gyásza elől jön majd hozzám vissza
a tiszta egybemerő önsajnálata
még mindig nem fejezett be

és most már nincs aki mondja hogy
ne adjon fel
vagy éppen hogy hagyjon már a francba

és akkor a vers majd újra és sokkal
keményebben kezd bánkódni a sorsán
és rágódni az enyémen
hiszen a barátja is így akarná
hogy ő dolgozzon és dolgozzon rajtam tovább

szegény én
szegény mi
jajong akkor
a semminek már
kínlódva tovább
napra nap
látástól vakulásig
izzadva fuldokolva
félig befejezve
örökre félbehagyva
a két egymás nélkül nem létezőt
a seholsebben
akinek hisz bennünket
engem
meg saját magát

de téved
mint ahogy egész végig tévedett az elejétől
és most már helyrehozhatatlan minden
pedig nem volna mindegy

csak fogná fel végre a vers is